

Лулата на мира*).

Индийско предание.

Това беше отдавна. Случи се преди идването на белия човек, който зароби бедните синове на индийските лесове.

Случи се в планините на голямата равнина, дето започва като светла струица река Мисисипи.

Слънцето се навляше. В златните лъчи на захождащото слънце Кичи-Манито, Великия Дух на Живота, се спусна на земята и се спря на върха на планината, на една скала от червен камък.

Кичи-Манито слезе на земята, и цялата тя се изпълни със светлина и топлина.

Индиец.

Изток и от запад.

И Великия Дух на Живота се наведе и отчупи парче от Червената Скала и от него направи една лула. Той избра една тръстикова цев, съедини двете части и напълни лулата с мирисливи треви, с листа от смрадлика и с кора от червена върба. После духна в гъсталака на съседната гора и старите горски великани се сблъскаха и от тръкането тяхните клони се запалиха, а Кичи-Манито взе огън и запали с него лулата си — Лулата на мира.

Високо се дигна димът от лулата и като грамаден бял облак се пръсна по небето и покри цялото небе — това беше знак, който Кичи-Манито отправяше към децата си.

И по тоя негов знак се събраха от всички страни войниците. Те идеха от север и от юг, от

*) У северо-американските индийци съществува обичай, когато се прекрати войната между две враждуващи племена, да пушат от „Лулата на мира“. Едно старо предание обяснява, как се появил този обичай.